

Cæna Domini antiquus mos Communionis Cleri in Missa solemnè ejus diei, quo Ecclesia SS. Eucharistiæ Sacramenti institutionem, & memoriam recolit, summa Religione hæctenus observatus nullo modo omittatur. 12. Sept. 1716.

362. In Missis votivis de Passione, vel de Cruce, quæ dicuntur infra hebdomadam Passionis non est omittendus Psalmus: *Judica me Deus*, neque *Gloria Patri*, ad Introitum, & Lavabo, licet hæc omnia omittantur in Missa Tempore. 10. Febr. 1647.

363. Festum Translationis, Ordinationis, Apparitionis, vel Inventionis, quod alicubi celebratur ratione corporis, vel insignis Reliquiæ celebrandum est sub Ritu semiduplici, nisi sit festum unicum, vel principale, & supposita concessione si bis celebretur. 6. Dec. 1698.

364. Festum semiduplex occurrens in festo duplici Infraoctavam non privilegiatam, non est transferendum post illam, quando dies immediatè sequens alio festo duplici, vel semiduplici impedita non fuerit: sed faciendum tunc est officium die immediatè sequenti. 30. Sept. 1679.

365. Missæ S. Gregorii pro vivis, & defunctis, 15. Auxilliarum, & de Patre Aeterno, & aliæ variis in locis impressæ sunt prohibita. 8. Apr. 1628.

366. Diaconus non debet dare pacem Laico, neque Domino loci. 5. Jul. 1614.

367. Non prohibentur. 30. Missæ S. Gregorii pro Defunctis. 28. Oct. 1628.

368. Episcopi nequeunt delegare aliis benedictionem paramentorum, & earum rerum in quibus unctio non adhibetur.

369. Congregatio concessit insignioribus Regularium Ecclesiis usum planetarum plicatarum: & declaravit, celebrantem, & Ministros sedere posse, dum cantantur Epistola, & Graduale.

370. In feria 5. & 6. majoris hebdomadæ non fit Processio Sacramenti extra Ecclesiam. 6. Aug. 1591.

371. In feria 6. Parasceves non potest fieri nocte Processio cum Sanctissima Eucharistia. 22. Maii 1596.

Hæc Decreta desumpta sunt ex Gavanto, Lacroix, & aliis: quorum diligentia omnibus satis est nota: sed non propterea omnino authentica sunt, quæ propter sententiæ, quæ ipsis, vel in hoc, vel in aliis Libris opponantur, dum à gravibus Doctoribus defendantur, non illico rejicienda sunt. *Lær. lib. 6. p. 2. n. 2057.* Plura assert Cajetanus de Marasi Constil. tot S. C. R. in 1. Tom. Gavant. f. 517.

TIT. XLII.

De Baptismo, & ejus effectu.

398 **T**RIPLEX communiter distinguitur status naturæ. 1. est *puræ naturæ*, quæ, scilicet, præcisse habet perfectiones, & facultates sibi naturaliter debitas, cum proportionato concursu Dei, absque ordinatione ad finem supernaturalem per dona supernaturalia, & absque naturæ corruptione per peccatum originale: & hic status possibilis communiter asseritur. 2. est *naturæ integræ*, quæ, scilicet, ultra perfectiones naturaliter debitas, haberet per dona sibi indebita perfectam subjectionem appetitus, & aliarum facultatum sensitivarum ad rectam rationem, & ipsius rationis ad Deum, ut finem ultimum cum exemptione à doloribus, aliisque corporis infirmitatibus: & quantum ordinatur ad finem supernaturalem, fuit status justitiæ originalis, in quo fuit Adam creatus. *D. Thom. 1. p. q. 15. art. 1. in corp. Sed quod fuerit conditus in gratia, videtur requirere ipsa relictio primi status, in qua Deus hominem fecit, secundum illud Eccles. 7. Deus fecit hominem rectum: erat enim relictio secundum hoc, quod ratio subdebatur Deo, rationi vero inferiores vires, & animæ corpus: prima autem subrelictio erat causa, & secunda, & tertia. Et in art. 3. dicit, quod homo in statu innocentie æqualiter habuit omnes virtutes. Tertius est status naturæ lapsæ, in quo justitiam originalem, & integritatem, quam in primo parente acceperat, per ejus peccatum perdidit. Hanc statum diversitatem non incongruè adumbrarunt Gentiles, qui Mundi in ferræ ætate miseram conditionem sic suis coloribus depinxerunt. *Vitæ ex raptis, non hospes ab hospites tutus, non socer à genero, fratrum quoque gratia rara est, imminet exitio vir conjugis, illa maritis lurida terribiles miscet aconita novæ; filius ante diem patrios inquit in annos, vilita jacet pietas, & virgo cæde madentes ultima Cælestium terras Astræa reliquit.* Peccatum ergo Adami ita in nos transfunditur per propagationem, ut omnes ejus posterii per illud in sua conceptione verè in se ipsi peccatores constituantur, Deo odibiles, & digni damnatione, juxta illud *Psal. 50. Ecce in iniquitatibus conceptus sum, & in peccatis concepit me mater mea. Et ad Rom. 5. Sicut per unum hominem peccatum in hunc mundum intravit, & per peccatum mors,**

De Baptismo, & ejus effectu.

mors, & ita in omnes homines mors pertransiit in quo (scilicet Adamo) omnes homines peccaverunt. *Trid. sess. 5. in Decret. de Pecc. orig. Modum sic explicat D. Thom. 1. 2. q. 71. art. 1. in corp. Dicendo, quod omnes homines, qui sunt unius communis reputantur quasi unum corpus, & tota communitas quasi unus homo: sed etiam Porphyrius dicit, quod participatione speciei plures homines sunt unus homo, sic igitur multi homines ex Adamo derivati sunt tanquam multa membra unius corporis: aëus autem unius membri corporalis, puta manus, non est voluntarius voluntate ipsius manus, sed voluntate animæ, quæ primò movet membrum: undè homicidium, quod manus committit, non imputaretur manus ad peccatum, si consideretur manus secundum se, ut divisa à corpore, sed imputatur ei, in quantum est aliquid hominis, quod movetur à primo principio morivo hominis. Sic igitur ordinatio, quæ est in isto homine ex Adamo generato non est voluntaria voluntate ipsius, sed voluntate primi parentis, qui movet motione generationis omnes, qui ex ejus origine derivantur; sicut voluntas animæ movet omnia membra ad aëum. Undè peccatum, quod sic à primo parente in posteros derivatur, dicitur originale, sicut peccatum, quod ab anima derivatur ad membra corporis, dicitur actuale. Et sicut peccatum actuale, quod per membrum aliquod committitur, non est peccatum illius membri, nisi in quantum illud membrum est aliquid ipsius hominis, propter quod vocatur peccatum humanum: ita peccatum originale non est peccatum hujus personæ, nisi in quantum hæc personæ recipit naturam à primo parente: undè, & vocatur peccatum naturæ, secundum illud *Ephes. 2. Eramus natura filii iræ. Et art. 4. dicit, quod si aliquis ex humana carne formaretur miraculosè, quod non contraheret peccatum originale, quia non fuisset in Adam, secundum seminelem rationem, quod solum causat traditionem peccati originalis, juxta D. Augustinum. Et art. 5. ait: Principium aërium in generatione est à Patre, materiam autem Mater ministrat, undè peccatum originale non contrahitur à Matre, sed à Patre, & secundum hoc, si Adam non peccasset, Eva peccasset, filii originale peccatum non contraherent. E converso autem esset, si Adam peccasset, & Eva non. Hoc ergo peccatum originale per baptismum deletur. De quo, & ejus effectu in præsentia agendum est. Et ecce jam pervenimus ad statum naturæ per Christum reparatæ quoad infirmitatem culpæ, licet non quoad infirmitatem concupiscentiæ.**

399 **B**aptismus ergo aliquando significat tribulationem, vel afflictionem magnam; sic Christus Dominus apud *Luc. 12. v. 5. ait: Baptismo habeo baptizari, & quomodo coarbor usque dum perficiatur?* Et apud *Marc. 10. v. 38. dixit Jacobo, & Joanni: Potestis bibere calicem, quem ego bibo, aut baptismum, quo ego baptizor, baptizari?* Sed in præsentia sumitur pro uno ex Sacramentis Ecclesiæ: dicitur *baptismus* à verbo Græco, quod significat intingere, abluere, seu immergere. *Hispani: Mojar, d labar, d zampuzar. Gallie: Plonger. Vid. Nebris. V. Baptisma: & Diction. Trev. V. Baptismi.* Baptismus est fundamentum omnium Sacramentorum, & janua vitæ spiritualis. *6. fin. de Presbyter. non baptizat.* & aded necessarius ad gloriam consequendam, ut nisi quis natus, saltem per generationem, & animationem foetus, quamvis mortuus per peccatum originale, non renascatur ex aqua, & Spiritu Sancto per baptismum, non potest introire in Regnum Dei. *Joan. 3. v. 5. cap. 4. h. t. Trid. sess. 6. de Justific. cap. 4. Baptismus est triplex. 1. Sanguinis, qui in martyrio consistit. 2. Fluminis, qui in voto baptismi in re suscipiendi stat. 3. Fluminis, seu aquæ. D. Thom. in 3. p. q. 66. art. 11. L. 4. tit. 4. p. 1. Et hic solum est Sacramentum, de quo agimus in præsentia, & successit in locum circumcisionis, quæ in Lege antiqua à Judæis servabatur, & de eo intelligitur, quod dicit *Apost. ad Ephes. 4. v. 5. Unus Dominus, una fides unum baptismum.* Nam alia duo baptismata includuntur in baptismo luminis, seu aquæ; nam suam efficaciam habent ex passione Christi, & à Spiritu Sancto, & ided per hoc non tollitur unitas baptismi. *D. Thom. in 3. p. q. 66. art. 11. ad 1. Greg. Lop. in L. 4. tit. 4. p. 1. V. Tres baptismus ergo à Catechismo Rom. p. 2. cap. 2. sic definitur: Sacramentum regenerationis per aquam in verbo vitæ. facit L. 2. tit. 4. p. 1. Per particulam regenerationis, cui ad majorem explicationem potest addi *spiritualis*, distinguitur baptismus à reliquis Sacramentis, saltem Legis veteris, quæ non justificabant animas. Per particulam *per aquam* exprimitur materia hujus Sacramenti, & distinguitur ab aliis, etiam novæ Legis, Sacramentis. Per particulam *in verbo vitæ* forma significatur, quæ est verbum spirituale vivificans: nam in baptismo duo semper, videlicet *verbum*, & *elementum*, necessariò requiruntur. *6. 5. h. t. Nec sanat aqua, nisi Spiritus Sanctus descenderit, & aquam consecraverit. c. 9. de Cons. D. 4. D. Thom. in 3. p. q. 66. art. 1. in corp. ibi:***

In Sacramento Baptismi est tria considerare: aliquid scilicet, quod est Sacramentum tantum: aliquid autem, quod est res, & Sacramentum: aliquid vero, quod est res tantum, Sacramentum est aliquid visibile exterius existens, quod scilicet, est signum interioris effectus. Hoc enim pertinet ad rationem Sacramenti. Exterius autem suppositum sensui est, et ipsa aqua, et eius usus, qui est ablutio: Cum enim Sacramentum a novae Legis sanctificationem, quamdam operentur, ibi perficitur Sacramentum, ubi perficitur sanctificatio, in aqua autem non perficitur sanctificatio, sed est ibi quaedam sanctificationis virtus instrumentalis, non permanens, sed fluens in hominem, qui est vera sanctificationis subiectum; & ideo sanctum non perficitur in ipsa aqua, sed in applicatione aquae ad hominem, quae est ablutio: et ideo Magister in 3. D. 4. Sent. dicit, quod baptismus est ablutio corporis exterior facta sub forma prescripta verborum. Res autem, et Sacramentum, est character baptismalis, qui est res significata per exteriorem abluionem, et signum Sacramentale interioris sanctificationis, quae est res tantum huius Sacramenti, scilicet, significata, et non significans.

400 Adulti rationis compotes salutem aeternam possunt consequi, vel in re suscipiendo baptismum aquae, vel baptismum sanguinis, seu martyrium: sicut suo sanguine fuerunt baptizati Sancti Innocentes, & alii. L. 4. tit. 4. p. 1. vel per baptismum flaminis, seu per votum baptismi, si non habeant copiam baptismi aquae: vel si credant bona fide, se esse baptizatos, cum verè non sint. Trid. sess. 6. de Justif. c. 4. Possunt enim salutem consequi, actum contritionis eliciendo, in quo votum baptismi continetur. c. 4. h. t. c. 2. de Presbyt. non baptiz. c. 34. de Consec. D. 4. D. Thom. in 3. p. q. 66. art. 11. in corp. ibi: Eadem ratione aliquis per virtutem Spiritus Sancti consequitur effectum baptismi, non solum sine baptismo aquae, sed etiam sine baptismo sanguinis, in quantum, scilicet, alicujus cor per Spiritum Sanctum movetur ad credendum, et diligendum Deum, et poenitentiam de peccatis: unde etiam dicitur baptismus poenitentia. Parvuli verò cum non sint capaces voti baptismi, non aliter quam per martyrium, ut Innocentes fuerunt baptizati, vel baptismum aquae in re susceptum, possunt salutem aeternam consequi. c. 153. de Cons. D. 4. c. 3. h. t. Trid. sess. 4. Decr. de Peccat. origin. n. 4. Et sess. 7. de Baptism. Can. 5. Quia non aliter peccatum originale deletur. cap. 37. de Consec. D. 4. Baptismus ergo flaminis est perfecta con-

tritio, vel amor Dei super omnia: attritio tamen non sufficit, etiam cum expresso voto baptismi, quia non justificat sine Sacramento, vel Martyrio. Laer. l. 6. p. 1. n. 244.

401 Martyrium ex vi vocis significat testimonium, teste Nebrissensi, & Martyres idem sunt ac testes, & sic per excellentiam vocantur, qui mortem sunt passi in testimonium fidei Catholicae. Infantes suo modo confitentur Christum, non loquendo, sed moriendo, ut de Sanctis Innocentibus canit Ecclesia. Martyrium ergo est passio mortis, vel cruciatus lethalis pro Christi fide. Tria ad Martyrium requiruntur. 1. vel mors ipsa, vel saltem cruciatus illativus mortis: nam licet S. Joannes Evangelista non fuisset verè mortuus, quando in oleum fervens fuit immisus, cum per miraculum illæsus evasisset, tamen verè Martyr fuit. 2. requiritur, quod mors, vel cruciatus, inferatur in odium fidei Christi vel alicujus virtutis: nam si ob finem politicum inferatur, non erit Martyrium. 3. requiritur, quod passio mortis sit ob Christi fidem: nam Martyrem facit, non poena, sed causa, juxta SS. August. & Cyprian. Et intelligitur inferri mortem ob fidem Christi, si inferatur propter opus, vel defensionem alicujus virtutis Christianæ, sic S. Joannes Baptista fuit verè Martyr, licet non pro fide, sed pro adulterii reprehensione fuisset occisus. Similiter est Martyr Sacerdos, qui ideo occiditur, quia contra prohibitionem venit in Regnum infidelium, vel Hæreticorum. Qui in obsequio pestiferorum ex charitate moriuntur, etiam si in rigore Martyres non essent, ut tenent plures, tamen saltem eos velut Martyres religiosa fides venerari consuevit, ut dicit Martyrol. 28. Februarii: quin & verè Martyres esse tenuerunt. 12. Academiæ. 13. Cardinales. 12. Episcopi. 264. DD. & 153. Scriptores cum Raynaud. tom. 18. de Martyr. per partem, p. 3. et 4. Bonus Latio dicitur latè Martyr ab August. in c. 34. de Consec. D. 4. cum mors non fuerit illi illata ob fidem, aut virtutis exercitium. Martyrium in adultis habet vim omnem culpam, & poenam remittendi ex privilegio, & veluti ex opere operato, etiam actu charitatis secluso, ut tenent Suar. Bellarm. Cajet. et alii contra Scot. Vazq. et alios. mens D. Thom. est dubia: nam Christus apud Matth. 10. v. 32. ait: Omnis, qui confitebitur me coram hominibus, confitebor, et ego eum coram Patre meo, qui in Cælis est. Et v. 39. Qui perdidit ani-

animam suam propter me, inveniet eam. In adultis ad valorem Martyrii requiritur acceptatio mortis pro Christo, non tamen requiritur voluntas actualis, sufficit virtualis; debet tamen esse honesta, non solum ex parte causæ, propter quam mors inferitur, sed etiam ex parte motivi formalis, propter quod acceptatur. Martyr debet acceptare mortem, imitando Christum, qui instar agni coram tendente se, obmutuit; ideo Milites, qui se defendendo in favorem religionis occiduntur, numquam, ut Martyres sunt ab Ecclesia habiti. In Justo non requiritur alia dispositio per se loquendo, quam mortis acceptatio; in peccatore requiritur, etiam poenitentia, seu supernaturalis dolor de peccatis, saltem virtualis. Trid. sess. 14. c. 1. ac proinde, vel contritio, vel confessio debet adhiberi. Vid. Platel. p. 5. ex n. 149. Laer. lib. 6. p. 1. ex n. 230.

402 Baptismus, ut cætera Sacramenta, à Christo Domino fuit institutus Trid. sess. 7. de Sacram. in gener. Can. 1. ante ipsius mortem: nam ante ejus passionem Apostoli baptizantur. Joan. 3. v. 22. & non est credibile, baptismum Joannis baptizasse. Et ante passionem fuit ministratum discipulis Eucharistiæ Sacramentum, quod supponit baptismum, ut jannuum; nec est fundamentum, ut dicamus, Christum in hoc dispensasse. Fuit ergo institutum die, quo Christus in Jordane à Joanne baptizatus fuit. SS. August. Amb. Hieron. Nazianz. & alii D. Thom. in 3. p. q. 66. art. 2. in corp. contra Scotum, & alios, & expressè habetur in L. 2. tit. 4. p. 1. ibi: E fuis establecido, quando N. S. Jesu Christo quiso ser baptizado de San Juan Bautista en el Rio Jordan. Post resurrectionem tamen fuit ejus forma solemniter publicata. Matth. cap. fin. v. 19. ibi: Euntes ergo docete omnes Gentes, baptizantes eos in nomine Patris, & Filii, & Spiritus Sancti: L. 3. tit. 4. p. 1. Et ejus necessitas indicita juxta D. Thom. in 3. p. q. 66. art. 2. in corp. ibi: Sed necessitas utendi hoc Sacramento indicita fuit omnibus post Passionem, & Resurrectionem; tum quia in passione Christi terminata sunt figurata Sacramenta, quibus succedit baptismus, & alia Sacramenta novae Legis; tum etiam, quia per baptismum configuratur homo Passioni, & Resurrectioni Christi, in quantum moritur peccato, & incipit novam justitiam viam, & ideo oportuit, Christum prius pati, & resurgere, quam hominibus indiceretur necessitas, se configurandi morti, & resurrectioni ejus.

403 Materia remota baptismi, est omnis, & sola aqua elementaris, seu naturalis,

apta ad abluendum; etsi admixtione sulphuris, salis, vel aliorum mineralium, accidentaliter sit immutata Trid. sess. 7. de Bapt. Can. 2. Joan. 3. c. 5. h. t. L. 2. tit. 4. p. 1. D. Thom. in 3. p. q. 66. art. 3. in corp. ibi: Ex institutione Divina aqua est propria materia baptismi, & hoc convenienter. 1. quidem, quantum ad ipsam rationem baptismi, qui est regeneratio in spiritualem vitam, quod maxime congruit aquae. Unde, & semina, ex quibus generantur omnia viventia, scilicet plantæ, & animalia, humida sunt, & ad aquam pertinent, propter quod quidam Philosophi posuerunt aquam omnium rerum principium. 2. quantum ad effectus baptismi, quibus competunt, aquae proprietates, quae sua humiditate lavat. Ex quo conveniens est ad significandam, & causandam abluionem peccatorum. Sua frigiditate etiam temperat superfluitatem caloris, & ex hoc competit, ad mitigandam concupiscentiam fomitis. Sua diaphanitate est luminis susceptiva: unde competit baptismus, in quantum est fidei Sacramentum. 3. Quia convenit ad representandum mysteria Christi quibus iustificamur, ut enim dicit Chris. Super illud Joan. 3. Nisi quis renatus fuerit, &c. Sicut in quodam sepulchro, in aqua submergentibus nobis capita, vetus homo sepelitur, & submersus dorsum, occulatur, & deinde novus rursus ascendit. 4. Quia ratione suae communitatis, & abundantiae est conveniens materia necessitati huius Sacramenti. Potest enim ubique de facili haberi. Materia ergo apta est aqua fluminis, fontium, maris, pluviae, vel ex rore, pruina, glacie, grandine, vel nive aliquata. D. Thom. in 3. p. q. 66. art. 4. Materia dubia est jusculum, & lixivium, cerevisia, & atramentum quando hæc omnia valde tenuia sunt; ita ut rationem aquæ retinere videantur, aqua expressa per distillationem ex herbis, arboribus, vice, & ex sale resoluta. Saliva non est materia apta c. 5. h. t. nec sudor, lacrymæ, lotium, lutum, brodium, vinum lymphatum, nix, grando, glacies non resolutæ, atramentum crassum: quia nec nomen, nec usum aquæ retinere videntur ex D. Thom. in 3. p. q. 66. art. 4. Suar. & comm. DD. cum Laer. lib. 6. p. 1. ex n. 258.

404 Materia proxima est ablutio juxta illud Apost. ad Ephes. 5. v. 26. mundans vel infusionem, vel aspersionem, & quidem univalem, vel trinam juxta cujusque Ecclesiae consuetudinem. c. 79. c. 82. de Consec. D. 4. D. Thom. in 3. p. q. 66. art. 7. & 8. Talis ablutio debet esse contactus

successivus cum lapsu aquæ procedens à baptizante, & receptus in baptizato, & debet immitti, si fieri potest, in caput baptizati, vel in alteram partem principalem: v. g. in scapulas, vel humeros; nec sufficit una, vel altera gutta. *L. 2. tit. 4. p. 1. ibi: E tan grande es la virtud de estas palabras, è del agua, que tañendo el cuerpo de fuera, lava el alma de dentro, è face señal en ella.* In casu tamen necessitatis in quacumque parte sensibili, etiam minima, & vel unius guttæ aspersione debet baptizari, qui in tali necessitate est constitutus; sed cessante periculo debet baptismus sub conditione repeti. *c. 2. h. t. ibi: De quibus dubium est, an baptizati fuerint, baptizantur his verbis premissis: si baptizatus es, non te baptizo: sed si non baptizatus es: Ego te baptizo.* Græci infantes totos ter mergunt in aquam calidam, teste *Arcud. l. 1. cap. 7.* Infans cum nondum iam lucem edivus est, si aliqua ejus pars, v. g. pes, vel manus extra uterum exeat, potest in casu necessitatis baptizari; imò in utero existens, jam proximus partui, si non sit spes, ut in lucem edatur, potest aqua per fistulam, vel aliud instrumentum in uterum infussa baptizari. Sic contra *SS. Aug. Thom. Bonav. Anton. Ricard. & alios. Ex c. 115. de Consecr. D. 4. & Missal Rom. tenent Vidor Gabriel Laym. l. 5. tr. 3. c. 3. n. 2. Dian. Bonac. de Bap. D. 2. q. 2. p. 3. n. 25. Pignat. tom. 1. consult. 153. n. 6. Gonz. in c. 3. h. t. n. 7. Laer. l. 6. p. 1. ex n. 292.* Quod cum probabile sit, debet infanti hoc modo succurri, modo quo decens potest. Si tamen in lucem postea edatur debet repeti baptismus sub conditione. *c. 2. h. t. & probari videtur ex c. 137. de Consecr. D. 4. ibi: Quisquis ex concupiscentia carnis, & lege peccati, & mortis carnaliter generatur, regenerari spiritualiter opus habet, ut non solum ad Regnum Dei perducatur, verumetiam à peccati damnatione liberetur.* Ita videtur faciendum *D. Benedic. XIV. de Synod. Diocæss. L. 7. cap. 5.* ubi DD. plures pro utraque Sententia citat, & fundamenta affert. * Et cum factus post animationem peccatum contraxerit originale, capax esse debet, ut illud deleatur per baptismum, si aqua possit ad illum pertingere: vel per martyrrium si occidatur in odium Religionis. Nec obstat. *Text. in c. 115. de Cons. D. 4. ibi: Quia qui natus adhuc secundum Adam non est, renasci secundum Christum non potest: quia hoc vel intelligitur, quod non potest baptizari cum matre, id est, mediante carne matris: vel potius dicendum est, quod loquitur de*

fectu informi, & imperfecto ante animationem, ut videtur ibidem constare: *Neque enim dici regeneratio in eo poterit, quem generatio non præcessit.* Nota, quod non dicitur *natiuitas*, sed generatio. *Gonz. in c. 3. h. t. n. 7.* Illicitum quidem est, infantem projicere in flumen, vel putecum, ita ut aquis suffocetur, etiamsi illi projiciatur animo eum baptizandi, & etiamsi aliàs moriturus sit sine baptismo: nam hæc actio ex se potius, quam ad ablutioem, tendit ad occisionem infantis, quod semper illicitum est, nec sunt facienda mala, ut eventiant bona. Sic *Laym. Diast. Laer. l. 6. p. 1. n. 264.* Licet tamen esse, si mors non multum acceleretur, tenent *Suar. Vaz. Gastropal. & alii.* Imò etiam, si acceleratio futura esset magna juxta *Dianam p. 5. tit. 3. R. 8.* quia vita corporis debet cedere vitæ animæ. *c. 13. de Penit. & Remis.* Si tamen ita immergatur, valet baptismus, positis forma, & intentione. *Suar. in 3. p. D. 20. scilicet 3. Valent. Gonz. in c. 1. h. t. n. 3. Laer. l. 6. p. 1. n. 264. contra Sylv. Tolet. & alios.*

405 Forma baptismi in Ecclesia Latina hæc est: *Ego te baptizo in nomine Patris, & Filii, & Spiritus Sancti.* *Matth. cap. fin. v. 19. a. 1. h. t. l. 3. tit. 4. p. 1.* Et ex consuetudine additur, *Amen.* Ecclesia Græca ante Schisma, approbante Latina, legitime hanc formam usurpavit. *Baptizatur, vel Baptizetur servus Christi, in nomine Patris, & Filii, & Spiritus Sancti.* In forma baptismi debet exprimi: 1. Persona baptizans, quæ satis significatur per verbum *baptizo*, etiam omisso pronomine *Ego*. 2. Persona baptizanda, quæ significatur per particulam *Te*, ut sic appareat distinctio inter baptizantem, & baptizatum: nemo enim se ipsum baptizare potest. *c. 4. h. t.* Quando persona baptizantis, aut baptizati nullo modo significatur, non valet baptismus. 3. Ipsa ablutio, quæ ut materia proxima, debet forma baptismi determinari. 4. Unitas Divinæ naturæ expressa per *in nomine*; & Trinitas quæ exprimitur, cum dicitur: *Patris, & Filii, & Spiritus Sancti.* Et quidem tres personas, necessariò exprimendas esse, deducitur ex verbis Christi, apud *Matth. cap. fin. Baptizantes eos in nomine Patris, & Filii, & Spiritus Sancti. c. 48. Apost. c. 8. de Consecr. D. 4. D. Thom. in 3. p. q. 66. art. 1. in corp. ibi: Oportet, quod in forma baptismi exprimat causa baptismi: est autem ejus duplex causa, una quidem principalis, à qua virtutem habet, quæ est Sancta Trinitas; alia autem instrumentalis, scilicet, Minister, qui tradit exterius Sacramentum, & ideo*

oportet in forma baptismi de utraque fieri mentionem. Minister autem tangitur, cum dicitur: Ego te baptizo, causa autem principalis, cum dicitur, in nomine Patris, & Filii, & Spiritus Sancti. Quando in *Act. Apost. 2. v. 38. & alibi. Et c. 24. D. 4.* dicitur, aliquos esse baptizatos in nomine Jesu Christi, non est credendum, fuisse omissas *SS. Trinitatis personas*, sed nomen Christi additum esse loco filii, non omissis aliis personis: vel dicendum est, autoritate Christi, & sub forma ab ipso instituta esse baptizatos, & hoc tantum volunt *SS. Patres, & Pontif. Nicolaus in c. 24. de Consecr. D. 4.* vel si aliud voluit dicitur Nicolaus locutus fuit, ut Doctor privatus. Non valet baptismus sub his formis. *Baptizo te in nominibus Patris, & Filii, & Spiritus Sancti*, quia multiplicatur natura seu Essentia Divina: vel *baptizo te in Patre, & Filio, vel cum Patre, &c. vel per Patrem, vel in nomine Patris per Filium in Spiritu Sancto*: quia vel significatur diversitas Essentiæ, aut certè non satis exprimitur unitas. *Vel baptizo te in nomine Dei, vel SS. Trinitatis: vel in nomine trium personarum: vel Patris, & Filii omisso Spiritu Sancto*; quia non exprimuntur distinctè tres persone. Dubius est baptismus sub his formis. *Baptizo te in nomine Genitoris, Genitricis, & Spiritus Sancti*; vel in nomine Omnipotentis Sapientis, & Boni: quia non satis explicatur Trinitas vocabus, quibus à fidelibus debet, & potest apprehendi: *Vel baptizo te in nomine Patris, in nomine Filii, in nomine Spiritus Sancti*: Vel *baptizo te in nomine Patris, baptizo te in nomine Filii, &c.* quia non satis exprimitur unitas Essentiæ. Quidquid autem formam substantialitè immutat, annullat baptismum; secus si tantum accidentalitè. Hinc *Alex. VIII. die 8. Decemb. 1690.* damnavit hanc propositionem *27. Valuit aliquando baptismus sub hac forma collatus, in nomine Patris, &c. præmissis illis, ergo te baptizo.* Si omitteratur: *Ego, & amen*, valet baptismus. Similiter valet, quando baptizans dicit: *abluo, vel mergo*, vel pro te utitur communi nomine Græcorum, vel proprio: *vel baptizo Petrum, vel dominationem vestram.* Si quis hoc modo baptizet: *In nomine Patris, Filii, & Spiritus Sancti, & Mariæ Virginis*: solum invocando Mariam, ut coadjutricem gratiæ impetrandæ, non vero eo modo, quo invocatur Trinitas, valet baptismus, cum sit mutatio tantum accidentalitè. Ad baptismi valorem sufficit, si ablutio, quæ est materia proxima, & forma moralitè conjungantur, id est,

secundum humanum modum agendi, & loquendi etiamsi physicè una alteri succedat. *Suar. in 3. p. D. 2. scilicet 2. Vaz. in 3. p. D. 148.*

406 Præter materiam, & formam requiritur in Ministro ad baptismi valorem intentio, saltem virtualis baptizandi, seu faciendi Sacramentum, seu faciendi, quod facit Ecclesia: quia sensus verborum debet ab ipso determinari: alias non esset actio rationalis, & humana, ut constat ex *Trid. sess. 6. de Sacramentis in genere, Can. 11. ibi: Si quis dixerit in Ministris dum Sacramenta faciunt, & conferunt, non requiri intentionem saltem faciendi, quod facit Ecclesia, anathema sit, & ideo Alex. VIII. hanc propositionem quæ est 28. damnavit: *Valet baptismus collatus à Ministro, qui omnem ritum externum, formamque baptizandi observat, intus vero in corde suo apud se resolvit: non intento, quod facit Ecclesia.* Valide confert baptismum, etiam extra necessitatem, quicumque homo viator, vir, vel femina, Clericus, vel Laicus, vel Hæreticus, vel Judæus, vel quicumque alius, etiam non baptizatus. *Trid. sess. 7. de Bap. Can. 4. l. 5. tit. 4. p. 1. D. Thom. in 3. p. q. 67. art. 3. 4. & 5. Bellarm. lib. 1. de Bap. cap. 7.* Ubi refellit Calvinum asserentem, esse nullum baptismum à Ministro Ecclesiastico non collatum: nam ut dicitur in *c. 48. de Consecr. D. 4. Cum tantum valet baptismus per hominem contemptibilem, quantum per Apostolum datus; ita nec illius, sed Christi esse cognoscunt.* Baptizans quidem debet personalitè distingui à baptizato, siquidem nullus potest se ipsum baptizare, quacumque necessitate, vel periculo instante, & ideo *Innoc. III. in c. 4. h. t. declarat de novo esse baptizandum quendam Judæum, qui in mortis articulo consistens, cum inter Judæos tantum existeret, in aquam se ipsum immersit dicendo: Ego me baptizo in nomine Patris, & Filii, & Spiritus Sancti. Amen. L. 3. tit. 4. p. 1.* ubi exemplo Christi comprobatur, nullum se ipsum posse baptizare. Minister ordinarius, quando nulla est necessitas, est Parochus; qui sit Sacerdos. Item Episcopus ejus superior, & quidem illius domicilii, ubi baptizandus degit, nisi aliud consuetudine sit introducum. *Barbos. de Offic. Paroc. c. 18. num. 7.* vel alius Sacerdos de commissione Parochi, etiam sine aliqua necessitate: vel etiam Diaconus; sed non aliter, quam in defectum Præbyterorum. *l. 8. tit. 4. p. 1. D. Thom. in 3. p. q. 67. art. 1. ad 3.* Ad baptismum unicus sufficit Ministers*

possunt tamen plures esse Ministri, si quilibet, ut ab alio independens, ponat materiam, & formam; secus tamen si unus materiam, alter ponat formam. Si aliquis adultus infidelis est baptizandus, si commodè fieri potest, ad Episcopum deferatur, ut si placuerit solemniter ab eo baptismus conferatur: alioquin Parochus domicilii, in quo degit infidelis, baptizat statuta caeremonia: quia jam ratione intentionis censetur esse illius foro. *Ritual. Roman. Rubr. de Bapt. §. 3. S. Congr. 21. Febr. 1688.* Ubi non sunt Episcopi, possunt Missionarii, etiam extra necessitatem solemniter baptizare ex privilegio. In casu necessitatis quilibet potest aliud baptizare, etiam Pater suum Filium, quin ex hoc aliquod impedimentum cum sua uxore contrahat. *L. 8. tit. 4. p. 1.*

407. Subiectum capax baptismi, est solus homo vivus ab Adamo descendens, & nondum baptizatus. Parvuli valide, & fructuose baptizantur, contra Anabaptistas, & alios Hæreticos. *Trid. sess. 7. Can. 12. & seqq.* Sicut in Lege Moysis circumcidebantur, quia cum in ipsa conceptione, originale peccatum contrahant, etiam baptismi, per quem deletur, debent esse capaces, ne sit major vis culpæ, quam gratiæ, & sicut per Adam damnationem incurrerunt nascendo, ita per Christum salutem consequantur, renascendo. *D. Thom. in 3. p. q. 68. art. 9.* Debentque parentes, & quidem sub gravi, non diutius differre baptismum filiorum, pro quo consuetudo, & Constitutiones Synodales ejusque Dioecesis sunt consulendæ: expedit enim, ut pueri baptizentur, ut à pueritia nutriti in vita Christiana firmiter in ea perseverent; adultis validè confertur baptismus, si ipsum positivè velint, licitè, & cum fructu si ritè sint dispositi per fidem, spem, & propositum præcepta servandi, & si habeant peccata actualia insuper debent habere poenitentiam, seu dolorem saltem attritionis supernaturalis, juxta illud D. Petri: *Poenitentiam agite, & baptizetur unusquisque vestrum. Act. Apost. 2. v. 38. Trid. sess. 6. Can. 3.* Ne enim æquum erat, ut qui propria voluntate Deum offenderat, absque dolore, & retractatione peccatorum, recipiatur in ejus amicitiam. In adultis solum originale habentibus, solum requiritur fides, spes, & propositum servandi præcepta, nulla tamen poenitentia requiritur, quia hæc solum respicit actualia, propria voluntate, commissa. *D. Thom. in 3. p. q. 68. art. 4. 6. & 7.* Quod clare constat ex

August. in cap. 77. de Consecrat. D. 4. ibi: Cum pro parvulis, alii respondent, ut impleatur erga eos celebratio Sacramenti, valet utique ad eorum consecrationem, qui ipsi respondere non possunt; ac si pro eo, qui respondere potest, alius respondeat, non itidem valet. L. 6. tit. 4. p. 1. ubi dicitur, quod adulti debent credere, & respondere: secus parvuli: Nam hi in fide patrinorum salvantur: quippe fides unius, imò totius Ecclesiæ parvulo prodest per operationem Spiritus Sancti, qui unit Ecclesiam, & bona unius alteri communicat. D. Thom. in 3. p. q. 68. art. 9. ad 2. & 3. Ut adultus validè baptizetur, requiritur, quod habeat intentionem, saltem habitualem, ac proinde non sufficit, quod careat contraria intentione. Probabile est sufficere intentionem habitualem implicitam contentam in contritione, vel attritione, qua quis generatim desiderat, sibi media ad salutem necessaria adhiberi. Et de Adultis intelligitur, quod dicit Christus apud *Matth. c. fin. Euntes ergo docete omnes gentes baptizantes eos, &c.* Et *Marci. cap. fin. Qui crediderit, & baptizatus fuerit, salvus erit.* Si quis absolute nolens baptizetur, non valet baptismus: Si verò per metum quis baptizetur cum tali causa non desit voluntas: nam voluntas coacta, voluntas est. *L. 21. §. 5. ff. Quod metus causa.* Valet baptismus. *c. 3. h. t. Et sic baptizatus ad Legis observantiam est compellendus. c. 5. D. 45. ibi: Non enim tales inviti salvandi sunt, sed volentes, ut integra sit forma justitiæ: sicut enim homo proprii arbitrii voluntate, serpenti obediens perit, sic vocante se gratia Dei propriæ mentis conversione homo quisque credendo salvatur, qui autem jam pridem ad Christianitatem coacti sunt venire, oportet, ut fidem, quam vi, vel necessitate susceperunt, tenere cogantur, ne nomen Domini blasphemetur.* Sisebutus Rex Hispaniæ Judæos coegit, ut baptizarentur, cujus zelus laudatur, non verò factum in *c. 5. D. 45. c. 3. §. fin. h. t.* Amens, qui numquam usum rationis habuit, sicut infans in fide Ecclesiæ potest baptizari. *c. 7. 26. q. 6.* Si aliquando habuit usum rationis, & antequam in amentiam, furorèmvè incidisset, petiit baptismum, cum in ea voluntate perseverare credatur, baptizari valet. *c. 3. §. 3. h. t.* Si renuit, vel non petiit, cum desit consensus actualis, saltem moraliter perseverans, nequit baptizari. Si quis compos rationis voluit baptizari, sed postea impos noluit, vel actu contradicat, baptizatur validè. *D. Thom. in 3. p. q. 68. art. 12.*

Filii

408. *Filii infidelium*, etiam invitis parentibus, baptizari valent, quando ipsi filii sunt mentis compotes, & petunt baptismum, quia quoad hoc sunt sui juris, sicut & ad matrimonium contrahendum. Si sint infantes, semper validè baptizantur, quia non baptizantur in fide, vel voluntate parentis, sed tantum Ecclesiæ. *D. Thom. in 3. p. q. 68. art. 9.* Illicitè tamen, si uterque parens invitus sit, etiamsi parentes sint sub Principis Christiani potestate civili. Nam si filius ipsis parentibus relinquatur, perversionis periculo exponitur; si auferatur, privantur parentes jure suo contra naturalem justitiam. *D. Thom. 2. 2. q. 10. art. 12. et in 3. p. q. 68. art. 10.* Possunt tamen licitè baptizari. 1. si vel mater consentiat, etiam patre invito, quia ob Religionis favorem ejus pia voluntas impæ patris voluntati inferatur. 2. etiam utroque invito, si filii sint in periculo mortis, quia tunc charitatis præceptum instat, & læsio juris patriæ potestatis est levis. 3. si nulla spes sit ut à parentibus, quocumque modo abstracti, ipsis restituantur. 4. si parentes sint mancipia alicujus Christiani; nam Dominica potestas absorbet patriam potestatem. Latè *D. Thom. 2. 2. q. 10. art. 12. et in 3. p. q. 86. art. 10. et alibi Suar. in 3. p. D. 25. scilicet 3. Vazq. in 3. p. D. 155. Castro. tr. 19. D. un. p. 6. Laer. lib. 6. p. 1. ex n. 298.* Filii Hæreticorum, qui verè sunt baptizati possunt, invitis parentibus, baptizari: quia cum Hæretici sint Ecclesiæ subditi, possunt ab Ecclesia compelli pueros ad baptismum Catholicum deferre, quod si recusent, justè eis abstrahuntur, & baptizantur. *Laym. lib. 5. tr. 2. c. 6. n. 10. et 11. Laer. lib. 6. p. 1. ex n. 297.*

409. *Monstrum*, de quo dubitatur, an homo, vel brutum sit, si partes principales, caput, videlicet, & pectus non referant hominis formam, non debet baptizari, nisi aliquatè dubitetur, & instet periculum mortis; nam tunc sub conditione sic baptizatur: *Si homo es, Ego te baptizo, &c.* Expediit tamen aliquantulum expedire, donec certius cognoscatur, an sit homo, vel non. Monstrum ex homine masculo, & bruto femella, debet sub conditione baptizari, quia probabiliter est homo: secus est, si procreatum sit ex bruto masculo, & muliere, quia certum videtur, quod non sit homo, cum omnes requirantur ad hominis generationem semen viri. *Laer. lib. 6. p. 1. ex n. 294.* Si monstrum certè sit homo, sed duo capita habeat, & constet, duos homines esse, quia v. g. uno ca-

pite dormiente, alterum vigilat; duo baptismi sint adhibendi. Si dubitetur; una pars absolute, & altera sub conditione debet baptizari: *Si non est baptizatus. Laym. lib. 5. tr. 2. c. 6. n. 13. Gonz. in 2. 3. h. t. §. 1. m. 12. et alii.* Baptismus extra necessitatem non in domibus privatis, sed in Ecclesiis Parochialibus, ubi sunt fontes baptismales, solemniter conferri debet. *Cl. un. h. t.* Debetque aqua consecrata adhiberi simul cum reliquis caeremoniis Ecclesiasticis: nec licitum est, aliquas adhibere, ommissis aliis. Si antea in necessitate fuit collatus baptismus sine solemnitate, postea debent caeremoniæ in Ecclesia suppleri, saltem sub veniali. Si tamen collatus deprehendatur, fuisse invalidum, non est necesse, caeremonias repetere, nec repetuntur in Hæreticis conversis, ne plebs judicet, nos improbare eorum baptismum. Filii Regum, vel Principum domi suæ, possunt baptizari solemniter, caeremoniis Ecclesiæ adhibitis. *Clem. un. h. t.* Personæ valdè illustres, ut Magnates Hispaniæ; & filii Catholicorum in Hæreticorum locis, possunt in domibus privatis solemniter baptizari, in quibus necessitas, periculum, & consuetudo debent attendi. *Laer. lib. 6. p. 1. ex n. 333.* In baptismis infantibus imponuntur nomina Sanctorum: v. g. Mariæ, Petri, &c. Quod valdè pium est licet non sit præceptum. Non tamen expedit nomen Ethnicorum imponere, nec nomina antiqui Testamenti, quia aliqualem offensionem inferret nomini Christiano: in aliquibus locis, ut inter Persas, & Armenos solum audimus nomina Abrahami, Davidis, Eliæ, &c.

410. Baptismus validè collatus tollit non solum peccatum originale, sed omnia actualia mortalia, & venialia. *Ezech. 36. v. 25. Effundam super vos aquam mundam, & mundabimini ab omnibus inquinamentis vestris. c. 3. c. 133. c. 136. de Consecr. D. 4. c. 1. de Sum. Trin. Cl. un. eod. c. 3. h. t. Li. 5. tit. 4. p. 1.* Et ex symbolo fidei constat: *Confiteor unum baptisma in remissionem peccatorum.* Et simul cum culpa, totum auferit reatum poenæ. *Ex Conc. Flor.* ubi de baptismum agens ait; baptizatis nullam pro peccatis præteritis injungendam esse satisfactionem, sed morientes antequam culpam committant, statim ad Cœlum ascensuros. *L. 5. tit. 4. p. 1. & ibid. Greg. Lop. idèd. Alex. VIII. hanc propositionem, quæ est 19. condemnavit: Homo debet agere toto vitæ tempore poenitentiam pro peccato originali; non tamen remittuntur in baptismum poenitentias hujus vitæ. Trid. sess. 5. Decr.*

do

de Peccat. origin. n. 5. Semper baptismus gratiam producit, & quidem per se primam, cum sit Sacramentum regenerationis spiritualis: regeneramur autem spiritualiter per primam gratiam. Quando verò baptizatus per actum contritionis, aut amoris Dei super omnia, justificatus est, tunc tantum producit secundam gratiam, seu augmentum gratiæ: sed hoc per accidens est. Etiam confert specialia auxilia ad ferendum, suaviter jugum Christi; tamen dupliciter potest impediri baptismi effectus. 1. positivè per affectum ad peccatum. 2. negativè per defectum debitæ dispositionis supradictæ, sed hoc remoto obice, reviviscit baptismus validè collatus, gratiam sanctificantem, & virtutes infusas ei annexas confert, directeque remittit omnia mortalia præcedentia sui validam collationem, cum ad eorum remissionem ordinetur, sequentia verò tantum indirectè remittit, quatenus priora remittit per gratiam æquè omnibus repugnantem, quæ non potest unum mortale deleere sine aliis. *c. 42. de Consecr. D. 4. L. 5. tit. 4. p. 1. ibi: A tal como este, maguer sea baptizado, non se le perdonan los pecados por el baptismo, fueras ende, quando tuelle aquel engaño de su corazón. D. Thom. Suar. Lug. & alii, contra Gabr. Vazq. & alios apud Platel. p. 5. ex n. 227.* ubi plura nota digna afferuntur. Sanè, baptismus characterem imprimi indelebile animæ. *c. 3. c. fin. h. t.* sicut confirmatio, & Ordo: ac proinde reiterari nequit. *Trid. sess. 7. de Sacram. in gen. Can. 9. L. 3. tit. 4. p. 1.* nisi in prima collatione aliquid essentielle defuisset, vel si dubitetur, an sit collatus: quando dubitatur, an ritè sit collatus: tunc debet repeti hoc modo: *Si baptizatus es, non te baptizo: Si non est baptizatus. Ego te baptizo, &c. c. 2. h. t. L. 3. tit. 4. p. 1.*

411. Baptizati ab Hæreticis, etiam Calvinistis, si aliunde non adsit probabile dubium invaliditatis baptismi, non sunt sub conditione baptizandi. *c. 48. de Consecr. D. 4. & constat ex Trid. sess. 7. de Batism. Can. 4. Si quis dixerit, baptismum, qui etiam datur ab Hæreticis in nomine Patris, & Filii, & Spiritus Sancti cum intentione faciendi, quod facit Ecclesia, non esse verum baptismum: anathema sit.* Filii parentum fidelem inter fideles educati, etiamsi non certò de ipsorum baptismo constet, præsumuntur baptizati, nec sunt rebaptizandi, nisi evidentissimis constet argumentis contrarium. *c. 2. c. fin. de Presb. non bapt.* Filii tamen infidelium, ubi infideles permittuntur, etiam inter fideles educati, non præsumuntur

baptizati, nisi baptismus probetur. *Dian. p. 4. tr. 8. res. 113. Canter. & alii.* Baptizatus ab obstetrice in necessitate, si non sit aliquod rationabile dubium de aliquo substantiali defectu: quod Parochus examinare curabit, non est rebaptizandus: in Ecclesia tamen suppletur baptismi solemnitates. *Cath. Rom. S. Pii V. Bapt. p. 2. c. 2. n. 43.* Obstetrices sub gravi teneri scire modum baptizandi, docent *D. Ant. Enriq. & alii*: probabiliter etiam à peccato excusantur. Parochos etiam moraliter peccare, si obstetrices non examinent, an rectè sciant baptizare, tenet. *Gobat. apud Lacr. lib. 6. p. 1. n. 270.* Infantes expositi regulariter sunt rebaptizandi sub conditione, etiamsi inveniuntur cum sale appposito, vel cum scheda testante, baptismum esse. *Lacr. lib. 6. p. 1. n. 318.*

412. Nunc aliquid de *Patrinorum* officio dicere oportet. Duplex est munus Patrini. 1. baptismum in baptismo tenere, & ex eo levare. 2. puerum in fide instruere, & in via Domini dirigere; & idèd appellatur à SS. Patribus. *Patrini. c. 100. de Consecr. D. 4. Susseptores. c. 105. de Consecr. D. 4. Compates, fidejussores, sponsores, Fidei Doctores, & pedagogi spirituales. D. Thom. in 3. p. q. 67. art. 7. in corp. ibi: Spirituales regeneratio, quæ fit per baptismum assimilatur, quodammodo generationi carnali: Undè dicitur 1. Petri 2. Sicut modo geniti infantes rationabiles, & sine dolo lac concupiscite. In generatione autem carnali parvulus nuper natus indiget nutrice, & pedagogo: undè & in spirituali generatione baptismi requiritur aliquis, qui fungatur vice nutricis, & pedagogi, informando, & instruendo eum, quasi novitium in fide de his, quæ pertinent ad fidem, & vitam christianam: & idèd requiritur, quod aliquis suscipiat baptismum de sacro fonte, quasi in suam instructionem, & tutelam. Et hoc est, quod Dion. dicit. ult. c. Eccl. Hier. Divinis nostris Ducibus (id est, Apostolis) ad mentem venit, & visum est, suscipere infantes, secundum istum sanctum modum, quod naturales pueri parentes traderent puerum cuidam docto in Divinis pedagogo, & reliquum sub ipso puer ageret, sicut sub Domino Patre, & salvationis sanctæ susceptore. Et licet hæc obligatio gravis sit, ab ea excusantur patrini, si credant, puerum à suis parentibus, vel Magistris, ut communiter inter Catholicos fit, instruendum esse diligentè. *D. Thom. in 3. p. q. 67. art. 8. in corp.* Potest esse patrinus, quicumque fidelis rationis compos, nullo facto discrimine sexus, vel ætatis, etiam puer*

rec-

TIT. XLIII.

De Presbytero non baptizato.

respectu adulti, etiam foemina respectu viri; decet tamen foeminam esse matrinam foemina, virum esse patrinum viri. *c. 105. de Consecr. D. 4. c. 1. h. t. in 6.* Ex quidem potest quis non solum per se ipsum, sed per Procuratorem munus patrini exercere, sic testante communi praxi; tuncque contrahet cognationem ille, qui per Procuratorem levat, & tenet moraliter, licèt non physicè, non verò ipse Procurator, qui non suo, sed nomine alieno est patrini: nam qui facit per alium est perinde, ac si faciat per se ipsum. *c. 72. de Reg. jur. in 6.* Sicut potest quis per Procuratorem matrimonium contrahere. *c. fin. de Procur. in 6. Bald. Alier. Gaeta. Barb. de Offic. Epis. alleg. 30. n. 50. Ponce de Matr. l. 7. c. 39. n. 10. Laym. & alii. contra Joan. And. Cov. Sanch. l. 7. D. 59. n. 4. & 12. Gonz. in c. fin. h. t. n. 9. in fin. qui dicunt, à neutro cognationem contrahi. Si nomine communis assignetur Procurator, ut patrinus, nec communitas ipsa, quia est persona ficta, nec singuli de communitate, ne plures patrini dentur, nec ipse Procurator, quia nomine alieno est patrinus, contrahunt cognationem; quare tunc expedit, vel quod communitas non exerceat tale munus, vel aliquis designabitur, qui nomine proprio levat, licèt jussu communitatis, & ille erit patrinus, & contrahet cognationem. *Sanc. lib. 7. D. 59. n. 7.* Prohibentur esse patrini Hæretici, & Apostatæ, nisi in casu necessitatis. Ubi tamen, ut in Germania, Hæretici, & Catholicis sunt permixti, potest Catholicus licèt esse patrinus in baptismo celebrando à Ministro Hæretico, dummodò ritè celebretur. *Laym. l. 5. tr. 2. cap. 9. n. 6.* Etiam prohibentur esse patrini excommunicati vitandi; *arg. c. 16. c. 29. de Sent. Excom.* Item poenitentes publici, & moribus infames: nam isti potius in præcipitium, quam in viam salutis ducent baptismatum: parentes respectu suorum filiorum. *c. 1. c. 2. 30. q. 1.* Religiosi utriusque sexus. *c. 103. c. 104. de Consecr. D. 4.* Ne hoc prætextu nimis familiaris secularibus, præsertim foeminis fiant; nec decet, quod comatres habeant; quod si fiant patrini, verò patrini erunt, cum hoc factum non irriteret, licèt prohibeatur, ac proinde etiam cognationem spirituales contrahent. *Sanch. de Matr. lib. 7. D. 6.* Si verò Religiosus sit jam Episcopus benè poterit esse patrinus, cum in eo periculum nimie familiaritatis, & præsumptio incontinentiæ cesset. *Vid. D. Thom. in 3. p. q. 67. art. 7. & 8. l. 6. l. 7. tit. 4. p. 1.**

Tom. I.

413. Licèt per flaminis baptismum fiat homo membrum Christi per conjunctionem internam, necessarius tamen est baptismus fluminis, quoad conjunctionem externam per hoc signum sensibile, ut ad cætera Sacramenta, & bona Ecclesiæ communia jus adquiratur, ita ut sit cæterorum Sacramentorum fundamentum, & prima janua ad Ecclesiam. *c. fin. h. t. c. 2. de Cognat. Spirit. in 6. L. 10. tit. 4. p. 1. ibi: Entrada es el baptismo para llegar los omes à recibir los otros Sacramentos: Cá todo ome, que los quisiere aver, primero debe tomar el baptismo, que es así como el cimiento sobre que todos los otros Sacramentos deben estar.* Hinc, qui baptismum non præcedente ordinatus est in Sacerdotem, etiam bona fide, ordo nullius valoris est, ac proinde baptizare debet prius, posteaque ordinari, si vult. *c. 1. c. fin. h. t. L. 10. tit. 4. p. 1.* Si verò nolit Laicus manebit, valideque matrimonium contrahet: illicitè tamen, cum votum simplex castitatis tacitè videatur emississe; *arg. c. 12. de Convers. conjugator.* Actus illi, qui ex divina institutione pendet ab Ordine, verè suscepto, ut consecratio, absolutio Sacramentalis, nulli, & irriti sunt. *Barbos. in c. 2. h. t. n. 2.* Quia hoc nequit Ecclesia supplere. *Trid. sess. 21. de Sacram. Euchar. cap. 2. ibi: Salva illorum substantia.* Alii verò actus, qui à Sacramento verè suscepto non dependent ex divina institutione: v. g. assistentia Parochi in matrimonio, baptismus, & alia hujusmodi, ob bonum commune, ipsa Ecclesia supplet defectum, & ob errorem communem valent; *arg. L. 3. ff. de Offic. Prætor. de quo latè Sanch. lib. 3. de Matr. D. 22.* Quamvis primæ tonsuræ, & Ordinum susceptionem, saltem sub veniali debeat Confirmatio præcedere. *Trid. sess. 23. de Ref. cap. 4. Lacr. lib. 6. p. 2. num. 2223.* Ordinatio tamen ejus, qui non est confirmatus valida est, nec aliquo jure irritatur.

Vvvv

TIT.

TIT. XLIV.

De Custodia Eucharistiæ, Chri-
smatis, & aliorum Sacra-
mentorum.

414 OLIM ob Gentilium persecu-
tiones, etiam homines pri-
vati in suis domibus Eucharistiam serva-
bant, ut singulis diebus, prout tunc mor-
is erat, possent communicare: imò ori,
vel pectori defunctorum imposta cum ip-
sorum conspeliabatur, ad fagandos Dæmo-
nes ab eorum sepulchris. Sed postea statu-
tum est, ut solum in Ecclesia Eucharis-
tia asservetur. c. 1. h. t. Et merito: tum
ut possit petentibus præcipue infirmis mi-
nistrari; tum ut fideles semper Christum
præsentem habeant, juxta illud *Christi D.*
Ego vobiscum sum omnibus diebus, usque
ad consummationem sæculi. *Matth. c. fin.*
v. fin. Et in Trid. sess. 13. de Euch. c. 6.
anathematizatur, qui dixerit non licere.
S. Eucharistiam in Sacratio reservari, sed
statim post consecrationem adstantibus ne-
cessario distribuendam; aut non licere, ut
illa ad infirmos honorifice deferatur. Qui
non ex simplicitate, sed ex malitia, &
malo fine retinet apud se Eucharistiam,
cum hoc abusu malè sentire de Sacramen-
to censeatur, solet à S. Inquisitione puniri.
Etiam Inquisitores procedunt contra su-
mentes in communione plures hostias, vel
particulas. *Dian. in Sum. V. Inquis. n. 91.*
Quod si aliquis uteretur in sortilegiis S.
Eucharistiæ Sacramento, tradendus esset
Curie Sæculari. *Dian. n. 161.* Eucharistia
debet servari pro infirmis in Parochiis.
c. 93. de *Consec. D. 2. l. 60. tit. 4. p. 1.* Et
in Monasteriis, quæ respectu Regularium
Parochiæ censentur. *Pellizar. Man. Reg.*
tr. 3. cap. 6. n. 1. & 2. in Monasteriis Mo-
nialium debet servari, non intra Chorum,
vel septa Monasterii, sed in Ecclesia pu-
blica. *Trid. sess. 25. de Regul. cap. 10.* In
Cathedralibus etiam debet servari, sed
extra Altare majus in alia Cappella decen-
te, ut est declaratum die 16. *Maii 1708.*
Non potest servari Eucharistia in conser-
vatoriis mulierum, in Grangiis, seu domi-
bus ruralibus Regularium. *Hispanè: Gran-
jas, d'Estanias.* In Collegiatis non Pa-
rochialibus, nec in aliis Ecclesiis, quæ non
sunt Parochiæ non potest servari, nisi de
Privilegio Apostolico: nec sufficit licen-

tia Episcopi. c. 23. §. *Tanta, de Consec.*
D. 2. Eucharistia debet in Tabernaculo in
medio Altaris collocato asservari, & qui-
dem in Ciborio, seu pyxide benedicta,
argentea; & inaurata super Altari Viati-
co seu Ara, vel saltem super corporali; &
quidem eam sub clavi, & fidelis custodia
debet servare Parochus, Rector, vel Sa-
cerdos, ad quem pertinet cura Ecclesiæ
numquam tamen Moniales, nec Laici,
etiãsi Patroni sint. *Si verò is ad quem*
speñant custodia eam incautè reliquerit tri-
bus mensibus ab officio suspendatur, & si
per ejus incuriam aliquid nefandum inde con-
tigerit, graviori subjaceat ultioni. c. 1. h. t.
c. 10. de Celeb. Missar. L. 60. t. 4. p. 1. In
feria quinta Cœnæ Domini ex generali His-
paniæ consuetudine Laici nobiliores solent
servare clavem Sacrarum, quod non est im-
probatum. *Pignat. tom. 6. cons. 87. n. 9. &*
10. Debetque saltem singulis hebdomadis
renovari Eucharistia, antequam species cor-
rumpantur, etiam tempore interditi potest
Missa celebrari, ut fiat hæc renovatio (sed
non pulsatis campanis) voce submissa ja-
nuis clausis, & interdictis exclusis. c. 57. de
Sent. Excom. Et etiam in Ecclesia speciali-
tè interdicta. Vasa, vestimenta, & orna-
menta sacra debent esse munda, & nitida;
arg. c. 41. c. 43. de Consec. D. 1. quia sor-
des, quæ in profanis non tolerantur, non
debent in sacris tolerari. Nec in Ecclesiis
debent reponi bona profana, nisi tempore
belli, vel incendii, vel alia necessitate. *cap.*
fin. h. t. L. 64. tit. 4. p. 1. Ante Eucharistiæ
Altare generali Ecclesiarum usu debet arde-
re die, nocteque lampas, ut olim ante Ar-
cam Testamenti lucebat Candelabrum. *Ex.*
v. 37. ut fideles moneantur ibi esse lucem
Mundi, candorem lucis eternæ, & ad ve-
nerationem ejus excitentur. c. 10. de *Celeb.*
Missar. L. 61. tit. 4. p. 1. ibi: *Por dar á*
entender, que aquella Hostia que llea, es
lumbre verdadera, è durable. Lampas de-
bet conservari ex proventibus ad ipsas Ec-
clesias pertinentibus. *Trid. sess. 21. de Ref.*
cap. 7. In his Indiarum Provinciis, quot-
quot lampades ante venerabile Sacramen-
tum Eucharistiæ ardent, conservantur
sumptibus nostrorum Catholicissimorum
Regum: quod est suæ pietatis, & religio-
nis monumentum perenne.

415 Eucharistia pro modum Viatici, à
Parocho, vel ejus Vicario deferenda est
ad infirmos, non ut eam adorent, si su-
mere non possunt, sed ut communicent
& quidem deferri debet habitu decenti,
& superpelliceo induto, in vase argenteo,
cooperto serico, præcedente lumine, &

tin-

TIT. XLV.

De Reliquiis, & veneratione
Sanctorum.

416 QUILIBET potest virum, qui fa-
ma sanctitatis decessit, cul-
tu privato, ut Sanctum
venerari. *Sanch. in Decal. lib. 2. cap. 43. n. 4.*
Minimè verò cultu publico. c. fin. h. t. Ac
proinde nequit eum vocare publicè Sanctum,
nec templa, vel altaria, in ejus hono-
rem erigere, nec dies festos celebrare, nec
ejus reliquias in Ecclesia publicè exponere
venerationi, nec in Divino Officio, vel in
Missa de eo facere commemorationem, nec
in Littaniis invocare, nec ejus imaginem,
præsertim cum radiis depictam, in Ecclesia,
vel sacello ad venerationem proponere, nec
in Martyrologio describere, nec ei tabellas
miracula continentes appendere. *Barb. in*
C. fin. h. t. n. 5. Bellar. & alii. Ut ergo ta-
lis cultus publicus liceat, est necesse, talem
virum esse canonizatum, hoc est, in albo,
seu numero Sanctorum solemniter, ac pu-
blicè per Pontificem descriptum pro uni-
versali Ecclesia: seu beatificatum, hoc est,
quod ejus cultus à Pontifice uni Regno, vel
Religioni permittatur. Sanè Pontifex ne-
quit errare in Canonizatione Sanctorum,
quia hæc est pars quædam materia moralis,
& valde necessaria, ut Ecclesia nullatenus
erret in cultu, & adoratione Religionis:
aliàs contingere posset, ut coleret hominem
damnatum, & ad illum preces funderet,
quod etiam contra puritatem, & sanctita-
tem esset Ecclesiæ: ac proinde non licet si-
delibus de gloria Sancti canonizati dubitare.
Sic D. Thom. Cano. Bellarm. Suar. de Fi-
de, D. 5. scilicet. 8. n. 8. & alii.

417 Ex *Trid. sess. 25. in Decr. de Invo-*
cat. & venerat. Sancti. aliisque Textibus, &
DD. constat, quod jam à primævis Ecclesiæ
temporibus incepti invocatio, cultus, &
adoratio Angelorum, & Sanctorum, qui
in Cælo cum Christo regnant, quod piè,
utilitè, & sanctè usque ad nostra tempora
conservatur, ipsosque sanctos tamquam in-
tercessores, & advocatos assumimus ad im-
petranda beneficia à Deo per Filium ejus
Jesu Christum Dominum nostrum, qui solus
noster Redemptor, & Salvator est, ad
ipsorumque orationes, opem, & auxilium
confugimus in nostris necessitatibus, ut
constat. *ex Trid. & aliis locis, & optimè ex-*
plicit Suar. lib. 1. de Orat. c. 10. Sic etiam

VVVV 2 apud